

Tamás Dénes
RÉMEGYSZERŰ VERSEK

ELFERTŐZŐDÖTT

negyvenegy éves koromig megtanultam járni
megtanultam beszélni
iskolákat jártam ki
barátságokat kötöttem
szerelembe estem
városokat laktam be
elhagytam és elhagyódtam
megsebeztem és megsebzódtam
tájakkal ismerkedtem
hegyeket másztam meg
könyveket írtam
meházasodtam és gyereket neveltem
kíváncsi és érzéketlen voltam
tanítottam és tanultam

miközben lassan elfertőződött bennem az élet

HALHATATLANSÁG

minden elmúlik
elmúlik az érintés a simogatás
elfogy az erő a nevetés
a keresés a kíváncsiság
a száguldás a szerelem a vágyakozás
a bizonyításvágy az akarás

miután kipróbálta magát bennünk
elkezd lehántani magáról minden felesleget a halhatatlan élet

GYŰLÖLLEK

gyűlöllek
elég hogy feltűnj
nyugtalan leszek
gyomrom görcsbe rándul
szaporább lesz a lélegzetem
közelséged szúr
nevetésed ingerel
szagod fojtogat
összezár a torkom
ökölnyi kövek gördülnek lefele
mint akit ketrecbe zártak
csak menekülni akarok

gyűlöllek

mennyire szerethettelek

TEHETETLENSÉG

egy hosszú csiga indul neki az aszfaltnak
előtte autók száguldoznak
nem fog átjutni

nem tudom az autókat odébb mozdítani

BENNE VAGYOK

mielőtt szavakhoz jutnék már érzékelem a veszélyt
néhány tömbház egy úttest
repülő madarak elhagyott gyárépület
kiszáradt fa
nyár

nem tudok védekezni
csak megállapítom a vereségem

benne vagyok

KUDARC

a vonat hátsó kocsijának végében állok
nézem a menekülő sínpárokat
sorspárhuzamosok végtelen emberi élet
próbálgatom a szavakat
mindhiába
a sínek tovább menekülnek
nem mozdulnak be
nem tapadnak rájuk a szavak

nem lesz ma ebből vers

Erdő (linómetszet)